

Драган Раденовић, вајар

Енормност вечности непостојања запањује човека. Где ћемо бити заувек, за векове векова, када једном напустимо живот? Како задржати сопствени ентитет тада, када више не буде пута назад? То да свет конкретног људског бића неће постојати је дубоки порив, мотив и покретачка сила да у траговима уметничког израза, трајнијег од самог човека, задржи сећања и наду да његов живот неће ишчезнути.

Александар Лукић својим делима није одредио називе. Он црно белим фотографијама не промовише схватање о непрегледном мноштву светова идеја, већ отвара очи искуства поднебља његових предака. Мисао, овог однедавно доктора филозофије, јасно се изражава у уметничким рефлексијама о значајним садржајима српске провинције. Препознајемо Лукићев однос пун симпатија и разумевања за хумана настојања обичног човека, за његов теозофски хоризонт и противљење европоцентричним предрасудама, које је заједничко и сељаку и филозофу. Допринос озбиљности уметности у садржају оптике мислиоца, којег аутор превасходно представља, је однеговани визуелни језик са убедљивим истовремено и луцидним, али одмереним разлозима.

Гледајући изложена дела намеће се питање да ли је аутор намерно оставио неразграничен унутрашњи психички живот портретисаних од спољашњих физичких појава или је управо желео да нагласи унутрашње богатство духовног живота ранијих епоха. У гами црно-беле фотографије, са посебним рафирманом за минор-валерски кључ, сагледавамо дохришћанско сазнање мира, односно нирване, када хеленска идеја и јудејска личност још увек нису апсолутни у својој доминацији.

Несумљиво је да је Александар сањар који нуди своја сновиђења у аутентичном уметничком изразу и заносу своје одговорности и љубави према прошлости. Истовремено његов пун здраворазумски суд представља ствараоца јединственог мишљења, осећања и воље у модерном смислу. Он својим радовима позива на пут моралног активизма, јер у противном би то био пут зла и смрти. Фотографије пред нама афирмишу позитивни мисао животног подвига и истину као идеал и коју треба разликовати од лажи. У свету општих вредности Александар Лукић ликовним језиком и фотографском формом усмерава дух конзумента на свој нескривени став да једнородност различитих "ја" представља унутрашњу једнородност универзума.